

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:-** "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ ਬਾਪ ਦਵਾਰਾ ਤੁਸੀਂ ਮਾਸਟਰ ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ ਬਣੇ ਹੋ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਗਿਆਨ ਦਾ ਤੀਜਾ ਨੇਤ੍ਰ ਮਿਲਿਆ ਹੈ, ਇਸਲਈ ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਤ੍ਰਿਨੇਤ੍ਰੀ, ਤ੍ਰਿਕਾਲਦਰਸੀ ਅਤੇ ਤ੍ਰਿਲੋਕੀਨਾਥ"
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:-** ਵਿਸ਼ਵ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਸੇਵਾ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਸਿਵਾਏ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ - ਕਿਉਂ?
- ਉੱਤਰ:-** ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੀ ਸੁਪ੍ਰੀਮ ਰੂਹ (ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ) ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਪਹਿਲਾਂ ਤੁਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸੁਪ੍ਰੀਮ ਰੂਹ ਦਵਾਰਾ ਗਿਆਨ ਦਾ ਇੰਜੈਕਸ਼ਨ ਲੱਗਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ 5 ਵਿਕਾਰਾਂ ਤੇ ਖੁਦ ਵੀ ਜਿੱਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦੇ ਅਤੇ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਕਰਵਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਅਜਿਹੀ ਸੇਵਾ ਹੋਰ ਕੋਈ ਕਰ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਕਲਪ - ਕਲਪ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਹੀ ਇਹ ਰੂਹਾਨੀ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਹੋ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਬੈਠਣਾ ਹੈ ਹੋਰ ਕੋਈ ਵੀ ਦੇਹਧਾਰੀ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਬੈਠਣਾ ਹੈ। ਨਵੇਂ - ਨਵੇਂ ਜੋ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਬਾਪ ਨੂੰ ਤੇ ਜਾਣਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਤੇ ਬਹੁਤ ਸਹਿਜ ਹੈ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਬੱਚੇ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ, ਕਿੰਨਾ ਵੱਡਰ ਹੈ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ, ਸਭ ਦਾ ਸਦਗਤੀ ਦਾਤਾ ਹੈ। ਸਾਰੇ ਪਤਿਤਾਂ ਦਾ ਪਾਵਨ ਕਰਤਾ, ਸ੍ਵ ਦਾ ਦੁਖਹਰਤਾ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਪ੍ਰੰਤੂ ਉਹ ਕੋਣ ਹੈ, ਇਹ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ, ਸਿਵਾਏ ਤੁਸੀਂ ਬੀ. ਕੇ. ਦੇ। ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪੋਤਰੇ ਪੋਤਰੀਆਂ। ਸੋ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਆਪਣੇ ਬਾਪ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਰਚਨਾ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਨੂੰ ਜਾਣਗੇ। ਬਾਪ ਦਵਾਰਾ ਬੱਚੇ ਹੀ ਸਭ ਕੁਝ ਜਾਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਹੈ ਹੀ ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ। ਸ੍ਵ ਕਲਯੁਗੀ ਪਤਿਤਾਂ ਨੂੰ ਸਤਿਯੁਗੀ ਪਾਵਨ ਕਿਵੇਂ ਬਨਾਉਂਦੇ ਹਨ ਉਹ ਤਾਂ ਬੀ. ਕੇ. ਦੇ ਸਿਵਾਏ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਕਲਯੁਗੀ ਦੁਰਗਤੀ ਤੋਂ ਕੱਢਣ ਵਾਲਾ ਸਤਿਯੁਗੀ ਸਦਗਤੀ ਦਾਤਾ ਬਾਪ ਹੀ ਹੈ। ਸ਼ਿਵ ਜਯੰਤੀ ਵੀ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਹੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਜਰੂਰ ਉਹ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਪਰ ਭਾਰਤ ਨੂੰ ਕੀ ਆਕੇ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਹਰ ਵਰ੍ਹੇ ਸ਼ਿਵ ਜਯੰਤੀ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹਨ ਪਰ ਗਿਆਨ ਦਾ ਤੀਜਾ ਨੇਤ੍ਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਇਸਲਈ ਬਾਪ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ।

ਗੀਤ:- ਨੈਣਗੀਣ ਨੂੰ ਰਾਹ ਦਿਖਾਓ..

ਇਹ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦਾ ਹੀ ਬਣਾਇਆ ਹੋਇਆ ਗੀਤ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸਭ ਨੈਣਗੀਣ ਹਾਂ। ਇਹ ਸਥੂਲ ਨੈਣ ਤਾਂ ਸਭ ਨੂੰ ਹਨ ਪ੍ਰੰਤੂ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਨੈਣਗੀਣ ਕਿਉਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ? ਉਹ ਬਾਪ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਗਿਆਨ ਦਾ ਤੀਜਾ ਨੇਤ੍ਰ ਕਿਸੇ ਦਾ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਨਣਾ ਇਹ ਹੋਇਆ ਅਗਿਆਨ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਬਾਪ ਦਵਾਰਾ ਜਾਨਣਾ ਇਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਗਿਆਨ। ਬਾਪ ਗਿਆਨ ਦਾ ਤੀਜਾ ਨੇਤ੍ਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਸਾਰੀ ਰਚਨਾ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ ਦੇ ਬੱਚੇ ਤੁਸੀਂ ਮਾਸਟਰ ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਤੀਜਾ ਨੇਤ੍ਰ ਮਾਨਾ ਹੀ ਤ੍ਰਿਨੇਤ੍ਰੀ, ਤ੍ਰਿਕਾਲਦਰਸੀ, ਤ੍ਰਿਲੋਕੀਨਾਥ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਭਾਰਤ ਵਾਸੀ ਇਹ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਕਿ ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਜੋ ਸਤਿਯੁਗ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਸਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਵਰਸਾ ਕਿਵੇਂ ਮਿਲਿਆ? ਉਹ ਕਦੋਂ ਆਏ? ਫਿਰ ਕਿੱਥੇ ਗਏ? ਫਿਰ ਕਿਵੇਂ ਰਾਜ ਲਿਆ? ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਦੇਵਤੇ ਪਾਵਨ ਹਨ ਨਾ। ਪਾਵਨ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਬਾਪ ਹੀ ਬਨਾਉਣਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਭਾਰਤਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਬਾਪ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਜੇ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਨੂੰ, ਸ਼ਿਵ ਨੂੰ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਿਵ ਦਾ ਜਨਮ ਵੀ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਉੱਚ ਤੋਂ ਉੱਚ ਹਨ ਭਗਵਾਨ। ਸ਼ਿਵ ਜਯੰਤੀ ਵੀ ਇੱਥੇ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਜਗਤ ਅੰਬਾ, ਜਗਤ ਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਅਤੇ ਸਰਸਵਤੀ ਦਾ ਵੀ ਜਨਮ ਇੱਥੇ ਹੀ ਹੈ। ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਹੀ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਅੱਛਾ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦਾ ਜਨਮ ਵੀ ਇੱਥੇ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਹੀ ਰਾਧੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਭਾਰਤ ਵਾਸੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਆਵੇ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਸਾਰੇ ਪਤਿਤ ਹਨ। ਸਾਧੂ ਸੰਤ ਰਿਸ਼ੀ ਮੁਨੀ ਆਦਿ ਸਾਰੇ ਪੁਕਾਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਨਾਉਣ ਆਵੇ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਕੁੰਭ ਦੇ ਮੇਲੇ ਆਦਿ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਪਾਪ ਧੋਣ। ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਗੰਗਾ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨੀ ਹੈ। ਪੁਕਾਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਆਵੇ ਤਾਂ ਮਨੁੱਖ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਪਾਵਨ ਬਣਾ ਸਕਦੇ? ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਦੇ ਸੀ ਤਾਂ ਸਭ ਪਾਵਨ ਸੀ। ਹੁਣ ਪਤਿਤ ਹਨ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਰਾਹ ਦੱਸੋ ਪ੍ਰਭੂ। ਤਾਂ ਕਿੱਥੋਂ ਦੀ ਰਾਹ? ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬਾਬਾ ਜੀਵਨਮੁਕਤੀ ਦੀ ਰਾਹ ਦੱਸੋ। ਸਾਡੇ ਵਿੱਚ 5 ਵਿਕਾਰ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਸੀ ਤਾਂ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਸੀ। ਹੁਣ ਵਿਕਾਰੀ ਪਤਿਤ ਬਣ ਗਏ ਹਾਂ, ਇਸ ਦਾ ਕੁਝ ਰਾਜ ਤਾਂ ਸਮਝਾਵੇ। ਇਹ ਕੋਈ ਦੰਤ ਕਥਾਵਾਂ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਭਗਵਤ ਗੀਤਾ ਮਤਲਬ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਸੁਣਾਈ ਹੋਈ ਗੀਤਾ ਹੈ। ਪਤਿਤਾਂ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਨਾਉਣ ਵਾਲਾ ਹੈ ਨਿਰਾਕਾਰ ਭਗਵਾਨ। ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦੇ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਇੰਨੇ ਵੱਡੇ - ਵੱਡੇ ਗੁਰੂ ਹੁੰਦਿਆਂ ਵੀ ਭਾਰਤ ਇੰਨਾ ਕੈਡੀ ਵਰਗਾ ਕਿਉਂ ਬਣਿਆ ਹੈ। ਕਲ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਭਾਰਤ ਸਵਰਗ ਸੀ। ਬਾਬਾ ਨੇ ਭਾਰਤ ਨੂੰ ਸਵਰਗ ਦੀ ਸੰਗਤ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਭਾਰਤ ਵਾਸੀ ਪਤਿਤਾਂ ਨੂੰ ਆਕੇ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਲਾ ਪਾਵਨ ਬਣਾਇਆ ਸੀ। ਹੁਣ ਫਿਰ ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਕੋਲ ਆਇਆ ਹੈ ਸੇਵਾਧਾਰੀ ਬਣ। ਬਾਪ ਹੈ ਰੂਹਾਨੀ ਸੇਵਾਧਾਰੀ। ਬਾਕੀ ਤਾਂ ਸਭ ਮਨੁੱਖ ਮਾਤਰ ਹਨ ਜਿਸਮਾਨੀ

ਸੇਵਾਧਾਰੀ। ਸੰਨਿਆਸੀ ਵੀ ਜਿਸਮਾਨੀ ਸੇਵਾਧਾਰੀ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮੈਂ ਨਿਰਾਕਾਰ ਸਾਕਾਰ ਸਧਾਰਨ ਬੁੱਢੇ ਤਨ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਆਕੇ ਸਮਝਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਹੇ ਭਾਰਤ ਵਾਸੀ ਬੱਚਿਓ, ਵੇਖੋ ਤੁਹਾਨੀ ਬਾਪ ਰੂਹਾਂ ਨੂੰ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਬ੍ਰਹਮਾ ਨਹੀਂ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਲੇਕਿਨ ਉਹ ਨਿਰਾਕਾਰ ਬਾਪ ਇਸ ਤਨ ਦਾ ਆਧਾਰ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਿਵ ਨੂੰ ਤੇ ਆਪਣਾ ਸਰੀਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਾਲੀਗ੍ਰਾਮ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਆਪਣਾ - ਆਪਣਾ ਸਰੀਰ ਹੈ। ਪੁਨਰਜਨਮ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ - ਆਉਂਦੇ ਪਤਿਤ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਪਤਿਤ ਹੈ। ਪਾਵਨ ਇੱਕ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਸੀ ਫਿਰ ਖਾਦ ਪੈਣ ਨਾਲ ਸਤੋ ਤੋਂ ਰਜੇ, ਤਮੇ ਵਿੱਚ ਆਏ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਭਾਰਤਵਾਸੀਆਂ ਦੇ ਕੋਲ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਆਕੇ ਸਰੀਰ ਧਾਰਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜਿਸਨੂੰ ਭਾਗੀਰਥ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਮੰਦਿਰਾਂ ਵਿੱਚ ਸੰਕਰ ਦਾ ਚਿੱਤਰ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਸ਼ਿਵ ਸੰਕਰ ਇਕੱਠਾ ਸਮਝ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ ਕਿ ਸ਼ਿਵ ਤੇ ਨਿਰਾਕਾਰ ਹੈ, ਸੰਕਰ ਤਾਂ ਆਕਾਰੀ ਹੈ। ਸ਼ਿਵ ਸੰਕਰ ਇਕੱਠਾ ਕਿਵੇਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਅੱਛਾ ਫਿਰ ਬੈਲ ਤੇ ਸਵਾਰੀ ਕੈਣ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਿਵ ਜਾਂ ਸੰਕਰ? ਸੂਖਸ਼ਮਵਤਨ ਵਿੱਚ ਬੈਲ ਕਿਥੋਂ ਆਇਆ? ਸ਼ਿਵ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਮੂਲਵਤਨ ਵਿੱਚ, ਸੰਕਰ ਸੂਖਸ਼ਮਵਤਨ ਵਿੱਚ। ਮੂਲਵਤਨ ਵਿੱਚ ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹਨ। ਸੂਖਸ਼ਮਵਤਨ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਬ੍ਰਹਮਾ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਸੰਕਰ ਹਨ, ਉੱਥੇ ਜਾਨਵਰ ਹੁੰਦੇ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਸਧਾਰਨ ਬੁੱਢੇ ਤਨ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਆਪਣੇ ਜਨਮਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਸਤਿਯੁਗ ਤੋਂ ਲੈਕੇ ਤੁਸੀਂ ਕਿੰਨੇ ਜਨਮ ਲਏ ਹਨ? 84 ਜਨਮ ਲਏ। ਹੁਣ ਇਹ ਹੈ ਪਿਛਾੜੀ ਦਾ ਜਨਮ। ਭਾਰਤ ਜੇ ਅਮਰਲੋਕ ਪਾਵਨ ਸੀ, ਉਹ ਹੁਣ ਮ੍ਰਿਤੁਲੋਕ ਪਤਿਤ ਹੈ। ਸ੍ਵ ਦਾ ਸਦਗਤੀ ਦਾਤਾ ਤੇ ਇੱਕ ਹੈ ਨਾ। ਰੁਦ੍ਰ ਮਾਲਾ ਹੈ ਹੀ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਿਰਾਕਾਰ ਸ਼ਿਵ ਦੀ। ਸ੍ਰੀ - ਸ੍ਰੀ 108 ਰੁਦ੍ਰ ਮਾਲਾ ਕਹੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਸਭ ਸ਼ਿਵ ਦੇ ਗਲੇ ਦਾ ਹਾਰ ਹਨ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਹੈ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਸ੍ਵ ਦਾ ਸਦਗਤੀ ਦਾਤਾ, ਸ੍ਵ ਨੂੰ ਵਰਸਾ ਦੇਣ ਵਾਲਾ। ਲੇਕਿਨ ਬਾਪ ਤੋਂ ਹੱਦ ਦਾ ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਸੰਨਿਆਸੀ ਕਾਗ ਵਿਸ਼ਟਾ ਸਮਾਨ ਸੂਖ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਬਰੇਬਰ ਇਹ ਤੁਹਾਡਾ ਸੂਖ ਕਾਗ ਵਿਸ਼ਟਾ ਸਮਾਨ ਹੈ। ਬਾਪ ਹੀ ਆਕੇ ਪਤਿਤਾਂ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਅਤੇ ਕੰਡਿਆਂ ਨੂੰ ਫੁੱਲ ਬਨਾਉਂਦੇ ਹਨ ਨਾਲੇਜ਼ ਨਾਲ। ਇਹ ਗੀਤਾ ਦੀ ਨਾਲੇਜ਼ ਹੈ। ਇਹ ਗਿਆਨ ਕੋਈ ਮਨੁੱਖ ਨਹੀਂ ਸਮਝਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਬਾਪ ਹੀ ਸਮਝਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਤੋਂ ਹੀ ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਲੈ ਰਹੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਸਿਰਫ਼ ਸਦਗਤੀ ਵਲ ਜਾ ਰਹੇ ਹੋ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਸੰਗਮ ਤੇ ਹੋ, ਉਹ ਤਾਂ ਕਲਯੁਗ ਵਿੱਚ ਹਨ। ਹੁਣ ਹੈ ਕਲਯੁਗ ਦਾ ਅੰਤ। ਮਹਾਭਾਰਤ ਲੜਾਈ ਵੀ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜ੍ਹੀ ਹੈ। 5 ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲ ਪਹਿਲੋਂ ਵੀ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿੱਖਦੇ ਸੀ ਤਾਂ ਭੰਡੇਰ ਨੂੰ ਅੱਗ ਲੱਗੀ ਸੀ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿੱਖ ਰਹੇ ਹੋ, ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ। ਬਾਕੀ ਤੇ ਹੈ ਭਗਤੀਮਾਰਗ। ਬਾਪ ਜਦੋਂ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਸਵਰਗ ਦੇ ਦਵਾਰ ਖੋਲ੍ਹਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਹ ਸ਼ਿਵ ਸ਼ਕਤੀ ਭਾਰਤ ਮਾਤਾਵਾਂ ਤਾਂ ਭਾਰਤ ਨੂੰ ਸਵਰਗ ਬਣਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ। ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਸ਼ਿਵ ਸ਼ਕਤੀ ਭਾਰਤ ਮਾਤਾਵਾਂ, ਜੇ ਭਾਰਤ ਨੂੰ ਸਵਰਗ ਬਣਾਉਂਦੀਆਂ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਹੀ ਸ਼ਿਵ ਦੀ ਐਲਾਦ, ਉਸਨੂੰ ਹੀ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਸ਼ਿਵ ਤੋਂ ਸ਼ਕਤੀ ਲੈਕੇ 5 ਵਿਕਾਰਾਂ ਰੂਪੀ ਸਤ੍ਹ ਤੇ ਜਿੱਤ ਪਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਪਹਿਲੋਂ ਵੀ ਭਾਰਤ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਉਹ ਸੋਸ਼ਲ ਵਰਕਰਜ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜਿਸਮਾਨੀ ਸੇਵਾ। ਇਹ ਹੈ ਰੂਹਾਨੀ ਸੇਵਾ। ਸੁਪ੍ਰੀਮ ਰੂਹ ਆਕੇ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਇੰਜੈਕਸ਼ਨ ਲਗਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਆਤਮਾ ਹੀ ਸੁਣਦੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਹੀ 84 ਜਨਮ ਲੈਂਦੇ ਹੋ। ਇੱਕ ਸਰੀਰ ਛੱਡ ਦੂਜਾ ਲੈਂਦੇ ਹੋ। 84 ਜਨਮ ਲੈ 84 ਮਾਂ - ਬਾਪ ਬਣਾਏ ਹਨ। ਸਤਿਯੁਗ ਤੇਤਾ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਸਵਰਗ ਦੇ ਸੁੱਖ ਪਾਏ, ਹੁਣ ਫਿਰ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਦਵਾਰਾ ਸੂਖ ਦਾ ਵਰਸਾ ਲੈ ਰਹੇ ਹੋ ਬਰੇਬਰ ਭਾਰਤ ਨੂੰ ਇਹ ਵਰਸਾ ਸੀ। ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦਾ ਰਾਜ ਸੀ। ਉੱਥੇ ਦੈਤ ਆਦਿ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਹੁਣ ਇਸ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਅੱਗ ਲੱਗਣੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਆਕੇ ਗਿਆਨ ਯਗ ਰਚਦਾ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਸਾਰੇ ਪਵਿੱਤਰ ਦੇਵਤੇ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਹਨ ਜੋ ਦੇਵਤਾ ਬਣਨ ਦਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਆਇਆ ਹੈ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਸਦਗਤੀ ਕਰਨ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕੰਡਿਆਂ ਤੋਂ ਫੁੱਲ ਬਣਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਗਿਆਨ ਦਾ ਤੀਜਾ ਨੇਤ੍ਰ ਦੇ ਰਹੇ ਹਨ ਜਿਸ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਸਾਰੇ ਡਰਾਮੇ ਨੂੰ, ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦਾ ਕੀ ਪਾਰਟ ਵੱਜਦਾ ਹੈ, ਸਭ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਦਾ ਕੁਨੈਕਸ਼ਨ ਕੀ ਹੈ, ਉਹ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਉਹ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਦੀ ਨਾਭੀ ਵਿੱਚੋਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਨਿਕਲਿਆ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੀ ਜਾਕੇ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਫਿਰ ਸੇ ਦੇਵਤਾ। ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਤੋਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਣਨ ਵਿੱਚ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਲੱਗੇ। ਇਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਗਿਆਨ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦੇ ਨਾਭੀ ਕਮਲ ਤੋਂ ਵਿਸ਼ਨੂੰਪੁਰੀ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਤਾਂ ਚਿੱਤਰ ਬਣਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਦੀ ਨਾਭੀ ਤੋਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਨਿਕਲਿਆ। ਫਿਰ ਸਾਰੇ ਵੇਦਾਂ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਦਾ ਸਾਰ ਸੁਣਾਇਆ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਵਾਰਾ ਸਾਰਾ ਸਾਰ ਸਮਝਦੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੁੱਖ ਧਰਮ ਸ਼ਾਸਤਰ ਹਨ 4, ਪਹਿਲੇ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਦਾ ਸ਼ਾਸਤਰ ਹੈ ਗੀਤਾ। ਗੀਤਾ ਕਿਸਨੇ ਗਾਈ? ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੇ। ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ, ਸੂਖ ਦਾ ਸਾਗਰ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਬੈਠ ਭਾਰਤ ਨੂੰ ਸਵਰਗ ਬਣਾਇਆ, ਨਾ ਕਿ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੇ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਦਵਾਰਾ ਗਿਆਨ ਸੁਣਕੇ ਫਿਰ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਬਣਿਆ। ਤਾਂ ਇਹ ਗੁਪਤ ਗੱਲ ਹੋਈ ਨਾ। ਨਵੇਂ - ਨਵੇਂ ਬੱਚੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ, ਇਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਨਰਕ। ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸਵਰਗ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੇ ਸਵਰਗ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕੀਤੀ, ਉਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਰਾਜ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣ ਰਹੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਸ ਮ੍ਰਿਤੁਲੋਕ, ਦੁਖਧਾਮ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡਾ ਅੰਤਿਮ ਜਨਮ ਹੈ। ਭਾਰਤ ਅਮਰਲੋਕ ਸੀ। ਉੱਥੇ ਦੁਖ ਦਾ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਭਾਰਤ ਪਰਿਸਥਾਨ ਸੀ, ਹੁਣ ਕਬਰਿਸਥਾਨ ਬਣਿਆ ਹੈ, ਫਿਰ ਪਰਿਸਥਾਨ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਹ ਸਭ ਸਮਝਣ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹਨ। ਇਹ ਹੈ ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣਨ ਦੀ ਪਾਠਸ਼ਾਲਾ। ਇਹ ਕੋਈ ਸੰਨਿਆਸੀਆਂ ਦਾ ਸਤਿਸੰਗ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਸ਼ਾਸਤਰ ਬੈਠ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇੰਨਾ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਨਵਾਂ ਕੋਈ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ 7 ਦਿਨ ਦਾ ਕੋਰਸ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਕਤ ਭਗਤ ਤਾਂ ਸਭ ਮਨੁੱਖ ਮਾਤਰ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ

ਆਤਮਾ ਵੀ ਯਾਦ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਪਰਮਾਤਮਾ ਇੱਕ ਮਸ਼ੂਕ ਦੇ ਸਭ ਆਸ਼ਿਕ ਹਨ।

ਬਾਪ ਆਕੇ ਸੱਚਖੰਡ ਬਨਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਅਧਾਕਲਪ ਦੇ ਬਾਦ ਫਿਰ ਰਾਵਣ ਆਕੇ ਝੂਠਖੰਡ ਬਨਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਹੈ ਸੰਗਮ। ਇਹ ਸਭ ਸਮਝਣ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹਨ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਬਾਪ ਦੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਭਾਰਤ ਦੀ ਸੱਚੀ - ਸੱਚੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਸ੍ਰਵਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਬਾਪ ਤੋਂ ਸ਼ਕਤੀ ਲੈ 5 ਵਿਕਾਰਾਂ ਰੂਪੀ ਰਾਵਣ ਤੇ ਵਿਜੇ ਪਾਉਣੀ ਹੈ।

2. ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਪਵਿੱਤਰ ਜਰੂਰ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਨਾਲੇਜ ਦੀ ਧਾਰਨਾ ਕਰ ਕੰਡੇ ਤੋਂ ਫੁੱਲ ਬਣਨਾ ਅਤੇ ਬਨਾਉਣਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਦਵਾਰਾ ਸਦਾ ਖੁਸ਼ੀ ਅਤੇ ਹਲਕੇਪਨ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਮਨਮਤ ਅਤੇ ਪਰਮਤ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਭਵ:
ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਹਰ ਕਦਮ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਅਨੁਸਾਰ ਹੈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮਨ ਸਦਾ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੋਵੇਗਾ, ਮਨ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਹਲਚਲ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ, ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਚੱਲਣ ਨਾਲ ਨੈਚੁਰਲ ਖੁਸ਼ੀ ਰਹੇਗੀ, ਹਲਕੇਪਨ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਹੋਵੇਗਾ, ਇਸਲਈ ਜਦੋਂ ਵੀ ਮਨ ਵਿੱਚ ਹਲਚਲ ਹੋਵੇ, ਜਰਾ ਵੀ ਖੁਸ਼ੀ ਦੀ ਪਰਸੈਂਟ ਘੱਟ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਚੈਕ ਕਰੋ - ਜਰੂਰ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਦੀ ਅਵੱਗਿਆ ਹੋਈ ਹੋਵੇਗੀ ਇਸਲਈ ਸੂਖਸ਼ਮ ਚੈਕਿੰਗ ਕਰ ਮਨਮਤ ਜਾਂ ਪਰਮਤ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਮੁਕਤ ਕਰ ਲਵੋ।

ਸਲੋਗਨ:- ਬੁੱਧੀ ਰੂਪੀ ਵਿਮਾਨ ਦਵਾਰਾ ਵਤਨ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚਕੇ ਗਿਆਨ ਸੂਰਜ ਦੀਆਂ ਕਿਰਨਾਂ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨਾ ਹੀ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਯੋਗ ਹੈ।

*****

ਮਤੇਸ਼ਵਰੀ ਜੀ ਦੇ ਅਨਮੋਲ ਮਹਾਂਵਾਕ

1) ਆਤਮਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਵਿੱਚ ਫਰਕ, ਭੇਦ:-

ਆਤਮਾ ਅਤੇ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਵੱਖ ਰਹੇ ਬਹੁਕਾਲ ਸੁੰਦਰ ਮੇਲਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਦੋਂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਮਿਲਿਆ ਦਲਾਲ... ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਇਹ ਅੱਖਰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਇਸ ਦਾ ਅਸਲ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿ ਆਤਮਾ, ਪਰਮਾਤਮਾ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਬਿਛੁੜ ਗਈ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਸਮੇਂ ਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ - ਬਹੁਤ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਆਤਮਾ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਤੋਂ ਬਿਛੁੜ ਗਈ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਅੱਖਰ ਸਾਬਿਤ (ਸਿੱਧ) ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਆਤਮਾ ਅਤੇ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਵੱਖ - ਵੱਖ ਦੇ ਚੀਜ਼ਾਂ ਹਨ, ਦੋਨਾਂ ਵਿੱਚ ਆੰਤਰਿਕ ਭੇਦ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਦੁਨਿਆਵੀ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਪਹਿਚਾਣ ਨਾ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਉਹ ਇਸ ਅੱਖਰ ਦਾ ਮਤਲਬ ਇਵੇਂ ਹੀ ਕੱਢਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮੈਂ ਆਤਮਾ ਹੀ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹਾਂ, ਪਰੰਤੂ ਆਤਮਾ ਦੇ ਉੱਪਰ ਮਾਇਆ ਦਾ ਆਵਰਨ ਚੜ੍ਹਿਆ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਆਪਣੇ ਅਸਲੀ ਸਵਰੂਪ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਗਏ ਹਾਂ, ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਜਦੋਂ ਮਾਇਆ ਦਾ ਅਵਰਨ ਉੱਤਰ ਜਾਵੇਗਾ ਫਿਰ ਆਤਮਾ ਉਹ ਹੀ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਉਹ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਵੱਖ ਇਸ ਮਤਲਬ ਨਾਲ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਲੋਕੀ ਫਿਰ ਇਸ ਮਤਲਬ ਨਾਲ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮੈਂ ਆਤਮਾ ਸੇ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਹਾਂ, ਪਰ ਆਤਮਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਭੁੱਲਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਦੁਖੀ ਬਣ ਪਈ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਆਤਮਾ ਫਿਰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪਹਿਚਾਣ ਕੇ ਸੁੱਧ ਬਣਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਫਿਰ ਆਤਮਾ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਵਿੱਚ ਮਿਲ ਇੱਕ ਹੀ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਤਾਂ ਉਹ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਵੱਖ ਇਸ ਅਰਥ ਨਾਲ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਆਤਮਾ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦੋਨੋਂ ਵੱਖ ਚੀਜ਼ ਹੈ। ਨਾ ਆਤਮਾ, ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਆਤਮਾ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਵਿੱਚ ਮਿਲ ਇੱਕ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਫਿਰ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਉੱਪਰ ਆਵਰਨ ਚੜ੍ਹ ਸਕਦਾ ਹੈ।

2) "ਮਨ ਦੀ ਅਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਕਾਰਨ ਹੈ- ਕਰਮਬੰਧਨ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਆਧਾਰ ਹੈ ਕਰਮਾਤੀਤਾ"

ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਹਰ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਚਾਹੁਣਾ ਜਰੂਰ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਮਨ ਦੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਮਿਲ ਜਾਵੇ ਇਸਲਈ ਅਨੇਕ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਆਏ ਹਨ ਲੇਕਿਨ ਮਨ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਹਾਲੇ ਤੱਕ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਹੋਈ, ਇਸ ਦਾ ਅਸਲ ਕਾਰਨ ਕੀ ਹੈ? ਹੁਣ ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਇਹ ਸੋਚ ਚਲਣੀ ਜਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿ ਮਨ ਦੀ ਅਸ਼ਾਂਤੀ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਜੜ੍ਹ ਕੀ ਹੈ? ਮਨ ਦੀ ਅਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਮੁੱਖ ਕਾਰਨ ਹੈ - ਕਰਮਬੰਧਨ ਵਿੱਚ ਫੱਸਣਾ। ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਮਨੁੱਖ ਇਨ੍ਹਾਂ ਪੰਜਾਂ ਵਿਕਾਰਾਂ ਦੇ ਕਰਮਬੰਧਨ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਛੁੱਟੇ ਹਨ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਮਨੁੱਖ ਅਸ਼ਾਂਤੀ ਤੋਂ ਛੁੱਟ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਜਦੋਂ ਕਰਮਬੰਧਨ ਟੁੱਟ

ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਮਨ ਦੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਮਤਲਬ ਜੀਵਨਮੁਕਤੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਸੋਚ ਕਰਨਾ ਹੈ - ਇਹ ਕਰਮਬੰਧਨ ਟੁੱਟਣ ਕਿਵੇਂ? ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਛੁੱਟਕਾਰਾ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਕੌਣ ਹੈ? ਇਹ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ ਕੋਈ ਵੀ ਮਨੁੱਖ ਆਤਮਾ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮਨੁੱਖ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਛੁੱਟਕਾਰਾ ਦੇ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਇਹ ਕਰਮਬੰਧਨ ਦਾ ਹਿਸਾਬ - ਕਿਤਾਬ ਤੋੜਨ ਵਾਲਾ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਹੈ, ਉਹ ਹੀ ਆਕੇ ਇਸ ਗਿਆਨ ਯੋਗਬਲ ਨਾਲ ਕਰਮਬੰਧਨ ਤੋਂ ਛੁਡਾਉਂਦੇ ਹਨ ਇਸ ਲਈ ਹੀ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਸੁਖਦਾਤਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਪਹਿਲੇ ਇਹ ਗਿਆਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਆਤਮਾ ਹਾਂ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਕਿਸ ਦੀ ਸੰਤਾਨ ਹਾਂ, ਮੇਰਾ ਅਸਲੀ ਗੁਣ ਕੀ ਹੈ? ਜਦੋਂ ਇਹ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਵੇ ਉਦੋਂ ਹੀ ਕਰਮਬੰਧਨ ਟੁੱਟਣ। ਹੁਣ ਇਹ ਨਾਲੇਜ ਸਾਨੂੰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਵਾਰਾ ਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਗੋਇਆ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਵਾਰਾ ਹੀ ਕਰਮਬੰਧਨ ਟੁੱਟਦੇ ਹਨ। ਅੱਛਾ - ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ।